

sin tidligere Erklæring, modtog man et omgaaende Svar, der ikke kunde have, men derimod maatte forøge den foruroligende Tvivl, der var bleven vaft.

Allernaadigste Konge! Det har fyldt os med den dybeste Belymring, at Deres Majestæts ansvarlige Raadgivere have kunnet lade det være tvivlsomt, om de ere i Bestidelse af politisk Paalidelighed, have kunnet lade det staae hen, om de dele Ansuelser, der, hvis de fik practisk Betydning, vilde medføre Brud paa den af Deres Majestæt givne Grundlov.

Allernaadigste Konge! I Farens Stund seer det danske Folk op til sin trofaste Konge, der aldrig svigtede det under Nød og Trængsel. Vi anraabe Deres Majestæt om at raade og ramme det saa, at Grunden til vor Frygt for en Krænkelse af den lovligt bestaaende Tilstand hæves ved Deres Majestæts Wiisdom.

Det er de Ord, som det foreløbige Udkast indeholder. Den umiddelbare Marsag til den Uro og Belymring, som er nævnt i Udkastet, er det Forslag, som fra Regjeringen er fremkommet til Forandringer i Danmarks Riges Grundlov, og den Behandlingsmaade, som dette Lovforslag har faaet i begge Thing. Hvad der betinger Forandringer i Danmarks Riges Grundlov, er den kongelige Kundgjørelse af 28de Januar 1852; men, i selve denne Kundgjørelse er udtalt, at de Forandringer i den danske Grundlov, som ere en absolut Følge af den, skulle stee ad forfatningsmæssig Wei. Efter Bekjendtgjørelsen af den allerhøieste Kundgjørelse opstod der hos Rigsdagens Medlemmer en Uro, en Tvivl, en Belymring om, hvorledes disse Forandringer i Rigets Grundlov skulde kunne udføres, og dette foranledigede et æret Medlem af Folkethinget til at stille den Forespørgsel til Statsraadet, om man, ved Forandringer i Grundloven, kun vilde gaae frem paa den i § 100 bestemte Maade. Den daværende Førsteminister, den nuværende Udenrigsminister, var tilstede; men det blev bemærket, at han var forfølet, og af den Marsag oplæste den ærede Finanzminister følgende Svar: „Det af Hans Majestæt Kongen, ved af fri Magtfuldkommenhed at give Grundloven, tage Forbehold hjemler, efter Statsraadets Formening, ikke Regjeringen Ret til paa nogen anden Maade, end i Overensstemmelse med Grundlovens § 100, at bevirke nogen Forandring af samme, og altsaa heller ikke saadanne Forandringer, der blive nødvendige til Fuldbyrdels-

sen af den i den allerhøieste Kundgjørelse af 28de Januar dette Aar tilkjendegivne Hensigt at tilveiebringe en for hele Monarchiet sælles Forsfatning for de sælles Anliggender“. Den kongelige Kundgjørelse og nærværende Svar paa den af en æret Folkethingsmand stillede Forespørgsel maa altsaa med Rette antages for at være det Program, som Ministeriet Bluhme havde opstillet. Det var den eneste rette Regel, efter hvilken nogen Forandring kunde vedtages i Danmarks Riges Grundlov. Ifølge den kongelige Kundgjørelse af 28de Januar, skulde der snarest muligt foretages de Foranstaltninger, som vare nødvendige, for at den bebudede Sællesforsfatning kunde fremlægges. Det første Skridt, som Ministeriet foretog, for at fremme denne Sællesforsfatning, var Forelæggelsen af Spørgsmaalet om Ophævelsen af Danmarks Riges Kongeløvs Arvesølge og af Soldgrændsen. Jeg skal ikke her gaae ind paa Spørgsmaalet om Nødvendigheden og Berettigelsen af disse tvende Love. Der foreligger Historiens Vidnesbyrd om, paa hvilken Maade og med hvilken Majoritet disse Love bleve optagne. Efterat der er erhvervet Afstemning med Majoritet af Rigsdagen og Hans Majestæt Kongens Stadsfæstelse paa disse Love, have de jo derved faaet deres Berettigelse. Men, da der i Udkastet til den paatænkte Adresse er udtalt Mistillid til Ministeriet, saa skal jeg blot her henstille, hvorledes den Interesse, der af enkelte Ministre blev udviist, for, efter Opøsningen af Rigsdagen, at forstaae en Majoritet i samme til disse Loves